

Sygn. akt VII Ka 157/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Remigiusz Chmielewski

Sędziowie SSO Magdalena Chudy

SSO Małgorzata Tomkiewicz (spr.)

Protokolant st.sekr.sądowy Jolanta Jankowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Janusza Płońskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2014r.

sprawy **A. I.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 191§1 kk w zw z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 22 stycznia 2014r. sygn. akt VII K 1462/13

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uchyla orzeczenie zawarte w pkt. III i w to miejsce, na podstawie art.72 & 1 pkt. 7a kk zobowiązuje oskarżonego do powstrzymywania się od kontaktowania z pokrzywdzoną K. G.;

II. w pozostałym zakresie wyrok ten utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

A. I. oskarżony zastał o to, że: w dniu 22 kwietnia 2013 roku w O., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przy użyciu sms-ów, groził małoletniej K. G. rozpowszechnieniem w Internecie bez jej zgody jej nagiego wizerunku, celem zmuszenia do spotkania i wykonania bądź poddania się czynności seksualnej, tj. o czyn z art. 191 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, wyrokiem z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. akt VII K 1462/13:

I. oskarżonego A. I. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, i za to, na podstawie art. 191 § 1 kk w zw. z art. 12 kk skazał go, zaś na mocy art. 191 § 1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 71 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 2 (dwóch) lat oraz orzekł wobec

oskarżonego grzywnę w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) zł.;

III. na podstawie art. 41 a § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną K. G.;

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej grzywny zaliczył oskarżonemu 1 (jeden) dzień zatrzymania w dniu 8.10.2013 r., przyjmując że jeden dzień zatrzymania równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

V. na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, w tym na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 i art.3 ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych, obciążył go opłatą w kwocie 180,00 zł.

Od powyższego wyroku apelacje wniósł prokurator zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości na niekorzyść A. I.. Wyrokowi temu skarżący zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 343 § 7 kpk w zw. z art. 355 § 1 kpk, polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego środka karnego z art. 41 a § 1 kk, tj. zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną bez wskazania okresu jego trwania, pomimo uwzględnienia wniosku prokuratora o skazanie oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy, który zgodnie z zawartą z oskarżonym ugodą obejmował orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku powstrzymywania się od kontaktowania z pokrzywdzoną na podstawie art. 72 § 1pkt 7a kk, co doprowadziło w konsekwencji do obrazu przepisu prawa materialnego, tj. art. 43 § 1 kk.

Podnosząc powyższy zarzut na podstawie art. 427 § 1 kpk oraz art. 437 § 2 kpk skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sadowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie. Zawarty w niej zarzut jest słuszny w stopniu oczywistym.

Na wstępie stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń zarówno w aspekcie okoliczności stanu faktycznego, winy oskarżonego i kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu, jak również w aspekcie wymierzonej mu kary zasadniczej. Dokonana w tej mierze analiza materiału dowodowego jest wnikliwa i jasna, w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 kpk a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioskowanie jest logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 kpk i przekonująco uzasadnione.

Wydając wyrok w niniejszej sprawie Sąd I -szej instancji nie ustrzegł się jednakże uchybienia w zakresie dotyczącym określenia podstawy prawnej zakazu kontaktowania się oskarżonego z pokrzywdzoną. Z wniosku złożonego w trybie art. 335 kpk wynika, że intencją stron było orzeczenie zobowiązania oskarżonego do powstrzymywania się od kontaktowania się z pokrzywdzoną na podstawie art. 72 § 1 pkt 7 a kk, na co wskazuje brak określenia w porozumieniu okresu trwania zakazu kontaktowania się A. I. z K. G.. W przedmiotowym orzeczeniu Sąd Rejonowy, nie kwestionując wniosku, orzekł środek karny w postaci zakazu kontaktowania się oskarżonego z pokrzywdzoną na podstawie art. 41 a § 1 kk. Jak wynika z pisemnych motywów wyroku, przedmiotowa zmiana nie była celowym zabiegiem Sądu lecz wynikała jedynie z omyłki, do jakiej doszło w trakcie redagowania orzeczenia.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2013 r. w sprawie I KZP 5/13 (lex 1371922) kontrolę instancyjną wyroku wydanego w trybie określonym w art. 343 kpk, poza modyfikacją wynikającą z art. 434 § 3 kpk, przeprowadza się na zasadach ogólnych. Sąd Najwyższy przyjmując, że sąd odwoławczy nie jest związany treścią porozumienia zawartego na podstawie art. 355 kpk oraz zajmując stanowisko, że zmiana orzeczenia może nastąpić niezależnie od zgody stron na tę korektę, w szerszym zakresie otworzył możliwość orzekania reformatoryjnego w sądzie odwoławczym. Tym bardziej dopuszczalne było wydanie orzeczenia zmieniającego wyrok Sądu pierwszej instancji, skoro zakres orzeczonego obowiązku mieści się w granicach porozumienia zawartego między stronami, a Sąd popełnił jedynie omyłkę w zakresie kwalifikacji prawnej.

Mając powyższe na uwadze, zaskarżony wyrok należało zmienić w pkt III poprzez zobowiązanie oskarżonego do powstrzymywania się od kontaktowania z pokrzywdzoną K. G. na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a kk. W pozostałym zakresie wyrok ten jako prawidłowy i słuszny utrzymano w mocy (art. 437 § 2 kpk).

Sąd Okręgowy uznał, iż względy słuszności przemawiają za zwolnieniem oskarżonego A. I. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze gdyż z uwagi na charakter przedmiotowej zmiany niezasadnym byłoby obciążanie go kosztami powstałymi w wyniku błędu Sądu pierwszej instancji (art. 635 kpk w zw. z art. 634 kpk i 624 § 1 kpk).